

Devrimin Mümkmnlüğü Üzerine

20.07.2018 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıdaki makale Revolution gazetesi #102’de 23 Eylül 2007 tarihinde yayınlanmıştır. Bir okur mektubuna verilen yanıtı içermektedir. Bu çalışma ayrıca Bob Avakian’ın “Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak” kitabı içinde üçüncü bölüm olarak yer almaktadır.

Kaynak için bkz: <https://revcom.us/a/102/possibility-en.html>

Bir Okurdan Gelen Mektup... ve Yanıtı

Revolution Gazetesi, bir süre önce bir okuyucudan aşağıdaki mektubu aldı.

Değerli Revolution,

“Karşı karşıya olduğumuz yol ayrımı ve ihtiyaç duyduğumuz önderlik” başlıklı özel sayınızı (*Revolution* #84, 8 Nisan 2007) büyük bir ilgiyle okudum. Yazılanları, özellikle de devrim sorununun, devrimin niteliğinin ve bu devrim için gerekli önderliğin, şu günlerde çok ender olarak görülen bir tarzda ve ciddiyetle tartışılması bakımından bir hayli zihin açıcı ve düşünmeye sevk edici buldum. Burada özellikle bir pasaj dikkatimi çekti ve size bunun hakkında yazıyorum – devrimle ilgili “Zorlu Meselelerin” ele alındığı bölüm. Daha özel olarak ifade edersek, “yerleşmiş inancın hikmetine göre, ABD gibi bir ülkede devrimin imkansız olduğunu söyler” denilen kısımdan söz ediyorum. Ve bu bölüme ilaveten şu söyleniyor:

“Bunun şüphesiz böyle görünür oluşunu inkar etmenin bir anlamı yoktur. Fakat eğer devrim gerekli ise – ki öyledir –bu ne kadar garip görünürse görünsün, bunun nasıl gerçekleşebileceğini üstesinden gelmemiz gerekir.” (s. 2)

Ne var ki bu özel sayıda, devrimin “nasıl gerçekleştirilebileceği” meselesi üzerine, “Böyle bir devrimin gerçek bir devrim olması için, milyonların bilinçli ve adanmış eylemi olması gerekir” ve

“Bu devrime yalnızca sistem derin bir krizdeyken ve kitleler başka bir yolun olmadığına ikna olduğu zaman girişilebilir” şeklindeki can alıcı prensibin vurgulanmasından öte bir şey söylenmiyor. (s. 2)

Bu özel sayının amacının bu sorunu derinlikli bir şekilde ele almak olmadığını tabi ki anlıyorum; ve bu özel sayıda vurgulanmakta olan yönelim doğrultusunda bu soruna ciddi bir tarzda yaklaşılması gerektiğinin farkındayım, dolayısıyla bu sorun hakkındaki düşüncenizin ele alındığı öteki yazıları ve konuşmaları inceledim. Bunların temelinde, ABD gibi bir ülkede devrimin nasıl yapılabileceği konusunda ortaya koyduğunuz temel tavrın isabetli bir özetinin şu aşağıdaki şekilde olduğu görüşündeyim:

Ana hatlarıyla ifade edilirse, dünyada iki farklı türden ülke – ABD gibi, az sayıdaki emperyalist ülke ve Üçüncü Dünya’da bulunan çok sayıda ezilen ülke – ve buna tekabül eden iki devrim yolu bulunuyor:

Üçüncü Dünya ülkelerinde uzun süreli halk savaşı, ki devrimci sürecinin aşağı yukarı başından itibaren ve bütünü boyunca mücadelenin ana biçiminin savaş olduğu, bu savaşın devrim tarafında küçük bir ölçekte başlayıp adım adım giderek güç biriktirerek kendini kırsal alanlarda inşa ettiği, eski sistemin şehirlerdeki iktidar kalelerini adım adım kuşattığı ve daha sonra gerekli koşullar yaratıldıktan sonra, kentsel alanlarda eski rejimi bütünüyle yenmek için nihai muharebelere girişildiği bir savaştır; bununla birlikte emperyalist ülkelerde, “Ekim Yolu” olarak adlandırılmış devrim yolu mevcuttur. (Anladığım kadarıyla, kalıcı bir sosyalist devlete yol açmış olan ilk başarılı devrimin Ekim 1917’de Rusya’da, Lenin’in ve Bolşeviklerin önderliğinde gerçekleşmesine ve Sovyetler Birliği’ni kurulması temelinde, bu devrim yolu şekillenmiş oluyor.) Bu “Ekim Yolu” modeli görece uzun bir siyasi (esas olarak askeri olmayan) mücadele dönemi içeriyor ve bu dönem boyunca amaç, Lenin’in ifadesiyle, devrim için zihinlerin hazırlanması ve güçlerin örgütlenmesidir; Ve ancak nesnel koşullarda büyük, nitel bir değişim meydana geldiğinde, yani bütün toplum derin bir krize sürüklendiğinde ve çok sayıda insan radikal değişim için hayatı pahasına mücadeleye hazır olma noktasına geldiğinde, ve silahlı mücadele, doğru bir temelde ve kazanma şansını da barındıran bir durumda başlatılacaktır. Dahası, böylesi devrimci durum koşullarında, bu silahlı mücadeleye girişildiğinde, bir dizi ana kent

bölgesinde eş zamanlı olarak başlayan kitle ayaklanmaları şeklini alacaktır ki, sahneye çıkan devrimci güçler, eski düzenin güçlerini hızla yenilgiye uğratmak ve yeni devrimci rejimi mümkün olan en geniş arazide tesis etme amacıyla, taarruza geçecek ve taarruzda kalacaktır. Bunu takiben, yüksek bir olasılıkla devrilen yönetici sınıfın ve öteki gerici güçlerin yeniden bir araya gelerek yeni devrimci rejime silahlı bir saldırıda bulunması durumuyla karşı karşıya kalan yeni rejim, bu devrilmiş ve gerici güçleri nihai olarak ve tamamen yenilgiye uğratılması için savaşa devam etmek, bir iç savaş yürütmek zorunda kalacaktır.

Emperyalist ülkeler göz önünde bulundurarak teorize edilmiş devrim modelinde benim gördüğüm, o zaman -ideolojik, siyasi ve örgütsel çalışma ile karakterize edilebilecek bütün bir dönemi takip eden- iktidarın zaptı için yürütülecek bilfiil mücadele, SA/İS (silahlı ayaklanma ve bunu izleyecek iç savaşın kısaltılması) formülasyonu ile ifade edilebilir.

Bu modelde, bir emperyalist ülkede, özellikle ana emperyalist ülkelerden birinde gerçek bir devrimin başarılı olması için bir devrimci durumun -sadece yönetici sınıf açısından sorunlar, hatta ciddi sorunlar değil, aynı zamanda bütün toplumu etkileyen ve yönetici sınıfın baskı aygıtı da dahil olmak üzere bütün yönetici kurumlara ulaşan ve hem toplumun en altında, hem de öteki tabakalarda yer alan çok sayıda insan arasında militan bir direnişe yol açan derin bir krizin- olması gerektiğine yapılan vurguya güçlü bir şekilde katılıyorum. Bu koşullar olmadığında iktidar için devrimci bir mücadeleye girişmek, hatta bir tür alt kademeli askeri eylemlere girişmek kesinlikle yanlış, hatta bir nevi intihar olacaktır.

Fakat gördüğüm sorun şu ki, bu koşullarda bile bu SA/İS modeli gerçekçi görünmüyor. Özellikle de, devasa sayıda insanı içerse ve bir dizi şehirde eş zamanlı olarak gerçekleşse bile bahsedilen kent ayaklanmalarının, son derece güçlü, iyi örgütlenmiş, eğitilmiş ve teçhizatlandırılmış halde kalmaya devam edeceği hemen hemen kesin olan eski düzenin askeri güçlerinin küçük bir kısmına karşı bile başarılı olması hiç muhtemel görünmüyor. Devrimci ayaklanmaların kendi öz tabiatları itibarıyla eski düzenin bu kuvvetli güçlerini çok kısa bir süre içinde yenmesi ve dağıtması gerekir ki bu, şu ya da bu düzeyde en başından itibaren tayin edici, büyük çaplı askeri angajmanlara girilmesini gerektirir. Ancak tanımı itibarıyla devrimci güçler bunu, bu türden askeri kapışmaları kazanma şansı bulunan türden güçleri inşa edecek zamana ve

deneyime sahip olmaksızın kendilerini “işin ilk başında, talimsiz durumdayken” yapmaya zorlanmış bulacaklardır. Dahası, devrimci güçler bir şekilde bu ilk ayaklanmalarda başarılı olsalar dahi kuracakları bir rejim, geriye kalmış ve yeniden toparlanmış gerici şiddet güçlerinin kuvveti karşısında kendilerini bir hayli saldırıya maruz halde bulacaklardır. Bu koşullarda yeni devrimci rejimi muhafaza etmek, sahasını savunmak ve halkının ihtiyaçlarını temin etmek ve bunun yanı sıra devrimci devletin yeni kurulan savunma güçlerinin gereksinimlerini karşılamak nasıl mümkün olabilir? Bir kez daha söylemek gerekirse, bunu yapabilmek hayli olasılık dışı görünüyor ve bu yeni devrimci rejimin yenilgiye uğratılıp güçlerinin kısa sürede ezilip dağıtılması hayli muhtemel olacaktır.

İşte bunlar benim emperyalist ülkelerde devrim için ortaya konulan “Ekim Yolu” modelinden anladıklarım hakkında oldukça gerçek sorunlardır. Ben bunu, devrimin gerçekten de çok ciddi bir mesele olduğu ve bu meseleye gayet ciddi yaklaşılması gerektiği düşüncesiyle uygun olarak ve bu düşüncüyü taktir ederek gündeme getiriyorum: ben bunu, *Revolution* özel sayısının (#84, 8 Nisan 2007) “eğer devrim gerekli ise –ki öyledir– bu ne kadar garip görünürse görünsün, bunun nasıl gerçekleşebileceğini ortaya koymanız gerekir” argümanının arkasındaki aynı ruh ile gündeme getiriyorum. O halde önümüzdeki soru şu: en iyi koşullarda bile, ABD gibi güçlü bir emperyalist ülkede devrim gerçekten mümkün olabilir mi – ve eğer olabilirse nasıl olabilir?

YANIT

Bu mektupta ortaya konulan sorular elbette son derecede önemli sorular. İşaret edilen sorunlar gerçekten de, emperyalist bir ülkede iktidarın ele geçirilmesi için bir devrimci mücadele sırasında son derece belirgin bir şekilde kendilerini hissettirecektir. Bunlar, bu mektupta bahsi geçen cinsten devrimci mücadelenin muzaffer olup olmayacağına ilişkin temel meseleler hakkındaki sorulardır. Ve bunlar, teori ve stratejik yaklaşım alanında, başarılı bir devrime giden yolu aydınlayabilecek temel yönelimin geliştirilmesinin parçası olarak stratejik kavrama – yahut, yeniden kavramlaştırmanın bazı önemli yanlarını – duyulan ihtiyacı vurgulayan sorunlardır.

“Başka Bir Yolu Ortaya Koymak” (Bring Forward Another Way) başlıklı geçen seneki bir konuşmasında (ve *Revolution* gazetesinde dizi halinde yayınlanan, revcom.us sitesine de bir

bütün halinde online olarak bulunan) Bob Avakian, ‘Nasıl becereceğimizi henüz bilmediğimiz iki şey’ – yani, baskıya karşı koymak ve zamanı geldiğinde de gerçekten kazanmak” meselesine dikkati çeker. Ve devamında “Nasıl becereceğimizi henüz bilmediğimiz iki şeyden bahsetmenin amacı, bunlar üzerinde bir an evvel çalışmamız gerektiğine – uygun olan yollarda ve uygun olmayan yollardan sakınmak kaydıyla – dikkati çekmektir” der.

Zamanı geldiğinde kazanma meselesine ilişkin olarak Bob Avakian şunu belirtmektedir: “Meseleyi ele almamız ve bu kazanma meselesine gayet ciddi olarak ve hiçbir şekilde çocukça olmayan tarzda yaklaşmamız gerekiyor ve yeni bir dünyanın ortaya çıkarılması çabasının [emperyalist hakim sınıfta cisimleşmiş halini bulan] gericiliğin bu tür yoğunlaşmış gücü tarafından ezilmesini daha kolaylaştırılmasına olmasına imkan vermeden halledebilmeliyiz.”

Avakian bu yönelimi daha fazla vurgulamak için ayrıca “Başka Bir Yolu Ortaya Koymak” konuşmasına, “devrimci yönelimin bazı can alıcı hususlarına, çocukça tavıra ve devrimin çarpıtılmasına karşı”, başlıklı bir bildirge dahil etmişti ki, bu sonradan *Revolution* gazetesinde de yayınlanmıştır. Bu bildirge şöyle başlar:

“Devrim çok ciddi bir meseledir ve ona ciddi ve bilimsel bir şekilde yaklaşmak gerekir – ve çözümsüzlüğe dair sıkıntının subjektif ve bireysel ifadesi, tavrı ve davranışına düşmeden; kökten farklı ve çok daha iyi bir dünyayı yaratmayı amaçlayan ve bunu hayata geçirme amacıyla temelden uyumlu araçlarla karakterize olması gereken kitlesel devrimci hareketin gelişimine ters düşen tavır ve yönelimlerden sakınarak. Devrim, özellikle de komünist devrim, bütün sömürü ve baskı sistemlerini ve ilişkilerini ortadan kaldırmak ve insanlığı bunun ötesine ilerletmek üzere gitgide daha bilinçli bir mücadele vermeleri için örgütlenmiş ve önderlik edilen halk kitlelerinin eylemidir ve ancak öyle olabilir.” (“Bazı hayati noktalar” *Revolution* gazetesinin bu sayısında da yeniden yer verilmiştir.)

Avakian, bu yönelimin hattında “Başka Bir Yolu Ortaya Koymak” içinde yer alan “Bazı can alıcı noktalar”da söylediklerine dayanarak, zamanı geldiğinde kazanma sorununu inceleme ve bunu teori ve kavramlaştırma alanında inceleme ve cebelleşme çağrısı yapar. Kendi ifadesiyle:

“Önceki konuşmalarda, kazanma meselesine ilişkin, devrimci bir durum ve milyonlarca devrimci insanın ortaya çıktığında iktidarın zapt edilmesine ilişkin olarak iki noktadan bahsetmiştim. Az

önce okuduğum şeyin (‘devrimci yönelimin bazı can alıcı hususları-çocukça tavıra ve devrimin çarpıtılmasına karşı’ metninin tamamının) ışığında ve onu bir kalıp olarak, yahut bir temel olarak ele alırsak -ve kısa vadeli değil de, stratejik bir bakış açısıyla yaklaşırsak- bu iki noktanın arasındaki diyalektik ilişkiyi ve rolünü anlamamız gerekir. Bunlar iki ayrı noktadır ve yalnızca durumdaki nitel bir değişim halinde (az önce “Bazı hayati noktalar” metninde işaret ettiğim gibi) bu iki nokta iç içe geçebilir. Bu noktaya gelinceye kadar bu iki noktanın ancak ayrı ayrı olarak doğru bir şekilde geliştirilebilir ve böyle geliştirilmeleri de gerekir.

“Şu anda meselelerin esas odak noktası ve içeriği olan ilk nokta, **proletaryanın öncülüğü altındaki birleşik cephenin stratejik yöneliminin yol gösterdiği**, devrimci bir durumun ve kitlesel çapta devrimci bir halkın ortaya çıkmasını amaçlayan siyasi, ideolojik ve örgütsel çalışmadır. Bir devrimci durumun gelişmesini ‘beklerken hızlandırmak’ denilirken kastedilen budur.”

“İkinci nokta ile kast edilen ve özü itibariyle içeriği bu iki noktanın birleşebileceği ve birleşmesi gerektiği dönemde, kazanmak üzere durumla baş edebilecek teorinin ve stratejik yönelimin geliştirilmesidir ki bu -(burada değindiğim ve ‘Bazı can alıcı noktalar’da yoğunlaştırılmış bir şekilde ortaya konulduğu gibi) devrimci bir halkın ve devrimci bir durumun ortaya çıkmasıyla ve objektif siyasi arazideki nitel bir değişikliklikle birlikte olacaktır. **Bu açıdan şu anda uygun olan, teori ve stratejik düşünme ve kavrama alanına dikkat edilmesi, farklı türlerden deneyimlerden derin ve çok yönlü bir şekilde öğrenilmesidir. Bilgiyi biriktirmek ve teorik anlayışı ve stratejik düşüncüyü derinleştirmek için, tüm bu farklı deneyim türlerinin incelenmesi ve bunların doğru bir stratejik perspektiften sentezlenmesi gerekir.**”

Ve Mao Zedong’un ortaya koyduğu bir noktayı açıp derinleştiren Avakian, son derece önemli olan temel bir yönelimi de vurgulamıştır ki bu, gelenek ve batıl inanç ile -ve şimdiye kadar doğru olduğu kabul edilen ile- sıkışıp kalmamak, bunun yerine bütün sorunlara bilimsel ilkeler ve yöntemler üzerinde yükselen eleştirel ve yaratıcı düşünceyle yaklaşmak son derece önemlidir.

Bazı Temel Prensiplerin Savunulması

Tüm bunların ışığında aşağıda bazı esasa yönelim noktaları sunulmaktadır. Daha gelişkin incelemeler ve teorik kavramsallaştırmalar ile bu noktaların altı çizilmiştir.

* Bu mektupta bir okuyucunun sözünü ettiği iki ülke tipi ve bunlara denk düşen iki stratejik devrim yaklaşımın (yolunun) analiz edilmesi ve birbirinden ayrılması, önemini ve esas itibariyle geçerliliğini korumaktadır. Aynı zamanda dünyada ve özellikle Üçüncü Dünya Ülkelerinde meydana gelen önemli değişiklikler -bu ülkelerin çoğunda (eski) köylülerin kırsal bölgelerden kent bölgelerine doğru devam eden büyük çaplı göçü ve bu ülkelerin çoğunda kentsel gecekondulaşmalarının şişmesi dahil olmak üzere- bu önemli gelişmelerin, bunların parçası olduğu daha geniş süreçlerin ve dinamiklerin ve tüm bunların devrimci mücadele açısından getirdiği sonuçların daha derin bir şekilde anlaşılmasını sağlayacak daha fazla teorik çalışmaya duyulan ihtiyacı işaret etmektedir ki bu durumun, yani kırlardan kentleri kuşatmak ve en sonunda merkezleri şehirlerde bulunan gerici yönetici sınıfları yenilgiye uğratmak üzere yürütülecek olan uzun süreli halk savaşının temel stratejik kavram ve yaklaşımının (yolunun) esas itibariyle aynı kaldığı Üçüncü Dünya ülkeleri için de geçerlidir.

* Emperyalist ülkelerle ilgili olarak (ve bir okuyucudan gelen bu türden bir ülkeye odaklanılarak sorulan sorularla), şu durum halen doğrudur ve tayin edici bir yönelim noktasıdır: **Devrimci iktidarı hedefleyen ciddi bir mücadele yürütülebilmesi ve böyle bir mücadeleyi kazanma olasılığının bulunmasına zemin oluşabilmesi için, halkın siyasi hisleri, ruh hali ve davranışları da dahil olmak üzere nesnel durumda büyük ve nitel bir değişimin olması gerekir.** “Çocukça tavırlara ve devrimin çarpıtılmasına karşı, devrimci yönelimin bazı can alıcı noktaları” metninde ortaya konulduğu gibi:

“Şu anda altında yaşadığımız sistemin bütünü -burada ve dünyanın dört bir yanında- sömürü temelinde yükselir. Bu bütünüyle beş para etmez bir sistemdir ve bu sistem devrilmeden daha iyisini hedefleyen herhangi türden bir temel değişim gerçekleşemez...”

“ABD gibi bir ülkede bu sistemin devrimci yoldan devrilmesine ancak, nesnel durumun tabiatında büyük, nitel bir değişimin gerçekleşmesiyle erişilebilir; öyle ki, sistemin kendi tabiatı ve işleyişinden kaynaklı olarak bir bütün olarak toplum, derin bir krize sürüklenmiş olmalı ve buna sayıları milyonları ve milyonları bulan, devrimci değişim ihtiyacının bilincinde ve bunun

için mücadeleye azmetmiş olan devrimci bir halk ortaya çıkmalıdır. Devrimci değişim için yürütülen bu mücadelede, devrimci halk ve onlara öncülük edenler, mevcut sömürü ve baskı sistemini cisimleştiren ve onu güçlendiren devlet aygıtının şiddete dayalı baskı güçleriyle karşı karşıya kalacaktır ve devrimci mücadelenin başarılı olması için eski sömürü ve zulüm düzeninin şiddete dayalı baskı güçleriyle baş etmek ve yenmek zorundadır.”

“Bir devrimci durumun gelişiminden önce -ve ABD gibi bir ülkede bir devrimci durumun gelişimi yönünde çalışmanın kilit unsuru olarak- devrim ihtiyacını gören ve ona katkı yapmak isteyenler, **çabalarını halk kitlelerinin siyasi ve ideolojik bilincini arttırmaya, bu sistemin sömürücü ve baskıcı niteliğinin yönetici sınıfların politikalarında, eylemlerinde ve kurumlarında yoğunlaşmasının belli başlı biçimlerine karşı kitlesel siyasi direniş inşa etmeye odaklamalıdır.** Tüm bunların başarılması, bizzat sistemin çelişkilerinin gelişmesi sonucunda ve devrimcilerin siyasi ve ideolojik çalışması sonucunda gerekli koşullar meydana geldiği zaman devrimin gerekli ve mümkün olduğunun giderek artan sayıda insan tarafından kavranmasının sağlanması için kaçınılmaz önemdedir.”

Yeni ve Önemli Sonuçlar

Aynı zamanda, yürütülen çalışmalar ve teorik kavramsallaştırma, bazı yeni ve önemli yönlerin önünü açmıştır:

* Bir devrimci durum ve devrimci bir halk ortaya çıkmış olsa bile, bu mektubun ortaya koyduğu ve vurguladığı türden sorunların, hızlı bir şekilde devrimci bir rejimin kurulmasına, ardından da muhtemelen devrik yönetici sınıftan ve öteki gerici güçlerden arkaya kalan güçleri nihai yenilgiye uğratmak üzere bir iç savaş yürütülmesine yol açacak olan eş zamanlı kent ayaklanmaları stratejisiyle çözümlenemeyeceği hemen hemen kesindir. Toplumdaki devrimci bir krizde ve devrimci bir halkın ortaya çıkışında vücut bulacak şekilde gerekli koşullar ortaya çıktığında, farklı bir stratejik yaklaşımın gerekli olacağı hemen hemen kesindir (bir kez daha, “Bazı can alıcı noktalar” metnine bakınız).

Bu sonucun muhtemel bir istisnası, Rusya’daki “Ekim Devrimi” orijinal örneğinde vuku bulan ile hemen hemen aynı düşecek şekilde bir durumun gelişmesi olabilir. O koşullarda başarılı bir

ayaklanmaya yol açmış olan esas faktörlerin arasında şunlar sayılabilir:

Rusya'nın, geniş bir imparatorluğa sahip olan emperyalist bir güç olmasının yanı sıra aynı zamanda hayli geri kalmış bir ülke olması, öteki emperyalist ülkelere nazaran sınai gelişim düzeyinin çok daha düşük olması ve özellikle, toplumun çoğunluğunun yaşadığı ve büyük acılar çektiği, hayli geniş olan kırsal bölgelerde yaygın feodal ilişkilerin hala mevcut oluşu;

Yoğun sömürü ve ülke halkının büyük çoğunluğunun sefilleşmesi koşulları ve buna eşlik eden, (başında mutlak monark olan Çar'ın bulunduğu) yönetici otokratik rejimin aşırı derecede baskıcı niteliği;

İlave olarak, Rusya'nın birkaç yıl boyunca Birinci Dünya Savaşı'na içinde olması sonucunda bütün bunların daha da artması, halk kitlelerinin sefaletinin ve çaresizliğinin daha da aşırı hale gelmesi ve savaşın Rusya halkı ve Rus ordusu saflarında korkunç insan kıyımına sebep olması;

Çarlık rejiminin 1917'nin ilk kısmında (Şubat Devrimi ile) hem bir halk ayaklanmasının hem de burjuva ve emperyalist entrikaların sonucunda devrilmesi ve bu Şubat Devrimi'nin sonucu olarak iktidara gelen yeni burjuva hükümetin, savaş karşısında çok büyük ve giderek de büyüyen bir huzursuzluk ve Rusya'nın savaştan çıkması yönünde giderek artan bir kitle talebi olmasına rağmen savaştan çıkmaması ve esas itibariyle çıkabilecek durumda olmaması.

Bu koşullarda Lenin ve Bolşevikler (Rus komünistleri), Rusya'nın önde gelen kent bölgelerindeki sömürülen işçilerle (proleterlerle) olan bağlarını ve onlar arasındaki köklerini güçlendirme temelinde -ve yeni burjuva rejimin (burada işaret edilen sebeplerden ötürü) giderek savunmasız hale gelmesi, ayrıca ordudaki çeşitli kesimlerin devrimcilerin tarafına geçmesi temelinde- kitle ayaklanmalarını yönetebildi ve ayaklanmalar hayli kısa süre içinde ve görece sınırlı düzeyde fiili savaşla burjuva hükümetini devirip onun yerine bir proleter devletini (Sovyet yönetimini) geçirebildi. Her ne kadar bu devrim -az sayıda komplocu tarafından gerçekleştirilmiş bir darbe değildi- kitleleri bir ayaklanma içine çekmiş gerçek bir devrim olsa da, Rusya'nın o dönemde mevcut olan (ve burada, bazı temel boyutlarıyla kısaca özetlenen) koşullarda, zayıf ve giderek çürüyen bir temele dayanan burjuva hükümeti ayaklanmayı hemen başlangıcında bastırabilecek kayda değer bir güç seferber etmeye muktedir değildi ve eski rejim böylece görece kolay ve hızlı bir şekilde düştü.

Özetle, bu koşulların çok ender görülen bileşimi Ekim Devrimi'nin zaferine yol açtı ki, bu devrim kitlesel boyutlarda ve aşağı yukarı eşzamanlı gelişen kent ayaklanmaları biçimini aldı.

Elbette, devrimci bir halk ve onların önderliğinin kendisini 1917'de Rusya'da var olana çok benzer bir durumda bulacak olursa, onların böyle bir duruma Rusya'da olduğu gibi muhtemelen kitlesel kent ayaklanmaları yoluyla çürüten eski düzenin hızlı bir şekilde üstesinden gelmek ve yeni bir devrimci iktidarı kurmak üzere bu durumu ele geçirmemesi hayli ahmakça, hatta suçlu bir davranış olacaktır. Ancak buna çok benzer bir durumun emperyalist bir ülkede, özellikle de hayli gelişmiş ve güçlü bir emperyalist ülkede yeniden ortaya çıkmasının son derece zayıf bir ihtimal olduğu akılda tutulmalıdır. Ayrıca Ekim 1917'de Rusya'da yaşanan bu olayların sosyalist devrimin daha ilk aşamalarında hızlı bir zaferi getirdiği, yeni devrimci rejimin bundan sonra birkaç yıl boyunca, yeniden toparlanmış gerici güçlere karşı bir iç savaş yürütmek zorunda kaldığı, bu gerici güçlerin, eski gerici ordudan ve bir dizi emperyalist ülkenin de desteklediği subayları ve askerleri de içeren bu iç savaş esnasında, yeni Sovyet cumhuriyetinin topraklarının bir kısmını fiilen istila ettiği de akılda tutulmalıdır.

Dolayısıyla, kısaca söylemek gerekirse, tüm bunların işaret ettiği sonuç şudur: Gelecekte, emperyalist ülkelerdeki devrimlerin, *çok büyük ihtimalle*, iktidar mücadelesi gündeme gelince, **Rusya'daki Ekim Devrimi ayaklanmalarının izlediği yolu denemeye kalkışarak başarılı olması mümkün olmayacaktır.**

* O halde, bir bütün olarak "Ekim Yolu" ile ilgili olarak, iktidar mücadelesini başarıyla yürütmek için halen geçerli olan bazı temel unsurlar olduğu gibi, geçerli olamayacağı hemen hemen kesin olan başka önemli unsurlar da var demektir.

Temel olarak söylemek gerekirse, geçerli olmaya devam eden şey, emperyalist ülkelerde devrim yolunun olası bir derin devrimci krizin ve **devrimci bir halkın ortaya çıkışına hazırlıkla geçecek bir siyasi, ideolojik ve örgütsel çalışma dönemini gerektireceğidir** (Lenin'in ifadesiyle, zihinleri devrime hazırlamak ve güçleri devrim için örgütlemek).

Böyle bir dönemin tam olarak ne kadar süreceğini kimse öngöremez (ve elbette bu, ülkeden ülkeye farklılık gösterecektir). "*Başka Bir Yolu Ortaya Koymak*" metninde (ve başka yerlerde) vurgulandığı gibi, devrimcilerin rolü sadece, bir devrimci durumun sihirli bir biçimde ortaya

çıkmasını pasif bir şekilde beklemek değil, bu durumun gelişimini “beklerken hızlandırmak”, toplumu mümkün olduğunca, **stratejik olarak devrimin daha fazla lehine olacak bir yönde yeniden kutuplaştırmak üzere kapsamlı ideolojik ve siyasi çalışma yürütmek** ve hem **toplumun en altındaki ve öteki tabakalardaki halkın büyüyen saflarını**, hem de **öncü partinin kendisini bir devrimci durumun ortaya çıkmasına hazırlamaktır**.

Aynı zamanda böyle bir devrimci durum, sadece devrimcilerin iradesiyle, hatta çabalarıyla “vücut bulabilecek” bir şey değildir. “Bazı hayati noktalar” metninin ortaya koyduğu gibi bu, **“bizzat sistemin çelişkilerinin gelişmesi sonucunda ve devrimcilerin siyasi ve ideolojik çalışması sonucunda”** meydana gelebilir. Bir yandan -ki bu çok önemli bir noktadır- bir devrimci durumun nasıl gelişeceği ve ortaya çıktığı zaman bunun neye benzeyeceği konusunda, gerçekliğin üzerine belli bir basmakalıp “formülün” empoze edilmesi yanlış olacak, hatta devrimin aleyhine işleyecektir. Diğer yandan, böyle bir devrimci duruma bazı çok belirleyici özelliklerin ve karakteristik niteliklerin damga vuracağı, bunların salt devrimci öncünün öznel izlenimleri olmayıp, **toplumdaki ve bir bütün olarak dünyadaki çelişkilerin derin yoğunlaşmasının nesnel ifadeleri** olacağı da bir gerçektir.

Bu ise, Lenin tarafından Rus Devrimi sürecinde bir devrimci durumu karakterize eden ne olduğu ve Rusya gibi ülkelerde (yani genel olarak söylemek gerekirse, emperyalist ülkelerde) iktidarın ele alınması mücadelesinin yürütülmesi için gerekli ve temel olan şeylerin ne olduğu konusunda formüle edilen kriterlerin geçerli olmaya devam edeceği gerçeğiyle bağlantılıdır. Lenin, bir devrimci durumda şunların olacağını söylemiştir:

Yönetici sınıf, başka şeylerin yanı sıra bizzat kendi içindeki keskin çelişkilerin damgasını vurduğu derin bir kriz altında ezilir ve giderek artan düzeyde, eskisi gibi yönetemez hale gelir;

Yönetici sınıf içindeki bu çatlaklar halk kitlelerinin bastırılmış öfkesinin daha fazla açığa çıkmasına olanak verir ve kitleler hem bu nedenle hem de başka nedenlerle eskisi gibi yönetilmek istemez ve toplumda radikal bir değişimi meydana getirme azmi taşır;

Ve bunun yanında, toplumun ezilen ve sömürülen kesimlerinde ve öteki tabakalar arasında giderek artan sayıda insan üzerinde büyük bir etki yaratan ve bu kesimlerle geniş ve derin bağlar kuran, bu şekilde gerçekten kitlesel boyutlara varan halkın böyle bir radikal değişimi meydana getirme azmine daha bilinçli bir ifade ve örgütlü bir biçim ve yön verebilen bir devrimci parti vardır.

Lenin emperyalist ülkelerden bahsederken ayrıca, başarılı bir iktidar mücadelesi için gerekli olan üç temel koşul tanımlamıştır:

1) Bu mücadele, özel olarak da komünist hedefleri gözetten mücadele, sadece öncü partinin eylemlerine değil, aynı zamanda da toplumun temel çelişkilerini ezilenlerin ve sömürülenlerin çıkarları için, son kertede de halkın büyük çoğunluğunun çıkarları için çözümleyecek şekilde toplumu yeniden şekillendirme potansiyelini ve bunun temelini teşkil eden bir ileri sınıfa dayanır. Günümüzün dünyasında bu ileri sınıf proletaryadır. Bir sınıf olarak proletarya, toplumun temel ekonomik yaşamını ve işleyişini sağlayan kolektif imkanları temsil eder; ve üretim araçlarını – teknolojiyi, arazileri ve hammaddeyi, vs. – ki bunlar kolektif emeğin ürünleridir, bunların ele geçirilmesi ve bunları adım adım toplumun kolektif imkanlarına dönüştürülmesini kendinde somutlaştırır. (Toprak ve hammadde bu haliyle “doğa tarafından temin edilir”, ancak zenginlik üretme sürecinin parçası olmak için bir beşeri üretim ve toplumsal ilişkiler sistemine entegre edilmeleri ve insanlar tarafından kullanılmaları – ekilmeleri, maden olarak işlenmeleri, vs. – gerekir ve bu şekilde, genel üretim süreci üzerinden dönüştürülürler. Kapitalist toplumda bu, her şeyden önce, esas itibarıyla kolektif emek yoluyla yapılır.) Ve bunun yanında bir sınıf olarak proletaryanın çıkarları, kapitalizm koşullarında toplumsal olarak üretilen zenginliklerin şahsi mülk edinilmesine ve toplumun sömürülenler ve sömürücüler arasında bölünmüş olmasına denk düşen bütün ekonomik ve toplumsal ilişkilerin, bütün siyasi yapıların ve kurumların ve bunlara tekabül eden düşünce tarzlarının dönüştürülmesinde ve devrimcileştirilmesinde yatar. Lenin ayrıca kapitalizmin gelişip dünya çapında bir sistem olarak emperyalizme dönüşmesiyle -ve emperyalizmin Üçüncü Dünya’yı aşırı düzeyde sömürmesi ve yağmalamasıyla- emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının bir kesitine emperyalizmin ganimetlerinden hiçte küçük olmayan rüşvetler verilmesini ve emperyalist ülkelerde devrimin, Lenin’in proletaryanın “daha alt ve daha derin kesimleri” diye tabir ettiği, yani yaşam koşulları

sömürü ve baskı zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyin olmamasına denk düşen kesimlere dayanması gerektiğini tahlil etti. Bu proleterlerin ve halkın toplumda radikal bir değişim arayan öteki kesitlerinin bir sınıf olarak proletaryanın taşıdığı devrimci çıkarlar konusunda ve özellikle de onun “daha alt ve daha derin” kesimlerinin komünist devrimin temel dayanağı olma rolü konusunda bilinçli hale getirilmeleri, proletaryanın komünist öncüsünün rolüdür.

2) İktidar için verilen devrimci mücadele, devrimci bir halka -yani, yalnızca proletarya arasından değil, aynı zamanda toplumun öteki ezilen kesimlerinden ve diğer geniş kesimlerinden gelen ve (“Bazı hayati noktalar” metninin ifadesiyle) devrimci değişime duyulan ihtiyacı idrak ve onun için mücadele etmeye kararlı halk kitlelerine- dayanmalıdır.

3) İktidar için verilen bu devrimci mücadele, yalnızca yönetici sınıfın eskisi gibi artık yönetemediği ve halk kitlelerinin eskisi gibi yaşamaya rıza göstermediği koşullarda ve aynı zamanda eski düzene karşı zayıf, sendeleyen ve tereddüt içindeki muhalefeti temsil eden güçlerin ve programların giderek, durumun ihtiyaçlarına cevap veremez ve milyonlarca sayıda ortaya çıkan, devrimci zihinle donanmış insanların taleplerini karşılayamaz hale geldiği koşullarda başlatılmalıdır.

Lenin’in vurguladığı bu üç koşulun yerine getirilmesinin, komünist öncünün önderlik ettiği halk kitleleri tarafından iktidar için gerçek bir devrimci mücadelenin verilmesiyle, bugün genel olarak “terörizm” olarak adlandırılan şeyin çeşitli biçimleri arasındaki temel ayrım çizgisini temsil eder. Ve Lenin’in bir devrimci durum ve iktidar için yürütülecek devrimci mücadele konusunda tanımladığı koşullar ve kriterler, bugün de genel anlamda sadece geçerliliğini korumadığı, özellikle de emperyalist ülkeler söz konusu olduğunda tayin edici bir öneme sahip olmaya da devam ediyor ki bu, hem gerçek devrimin “terörizm”den ayrıştırılması bakımından, hem de ortaya çıktığı zaman bir devrimci fırsatın farkına varılması ve bunun başarıyla kullanılması için esasları belirler.

Diğer yandan bir devrimci durum ve devrimci bir halk var olduğu zaman bile -hatta Lenin’in sözünü ettiği (ve yukarıda özetlenen) koşullar ve kriterler durumunda bile- emperyalist bir ülkede devrimcilerin gerçekten bir kazanma şansına sahip olabilmeleri için, gerekecek olan şey,

bizzat Lenin’in 1917’de öncülük ettiği türden kitle ayaklanmalarından daha uzatmalı bir mücadele yürütülmesi olacaktır. Muhtemelen onlarca yılı kapsamayacak, fakat büyük olasılıkla *yıllar boyu sürece* bir mücadele gerekecektir – devrimin örgütlü güçlerinin yalnızca gerici güçlerin tüm kuvvetiyle ve onların örgütlü şiddet aygıtıyla karşı karşıya gelmekten sadece kaçınmasının nerdeyse kesinlikle gerekli olacağı, ama aynı zamanda bir süre boyunca da bu gerici gücün iyi örgütlü ve hala güçlü olan birlikleriyle direk ve büyük çaplı sayılabilecek konvansiyonel türden çatışmalardan da kaçınması gerekecektir.

Bu, Rusya’daki Ekim 1917 devrimi ile “Ekim Yolu” arasındaki temel ve çok önemli bir ayrıma işaret eder.

* Bunun yanı sıra kuvvetle muhtemel olan bir şey, bu uzatmalı mücadelenin ilk aşamalarında ve bir süre boyunca, devrimci güçlerin formel bir rejim kurmayacak olmalarıdır (ki var olması halinde böyle bir rejimin, belirli bir araziye devamlı olarak savunması ve yönetmesi gerekecektir, tıpkı okuyucudan gelen mektupta sözü edilen hedeflerin yerine getirilmesi zorunluluğunda olduğu gibi). Nitekim böyle bir devrimci devletin kurulması bu uzatmalı mücadelenin amacı olacak ve gerici güçlerin tamamen yenilgiye uğratıldığı devrimin nihai ve toptan zaferinin olduğu dönemde, veya aşağı yukarı buna varışın çok yakın olduğu dönemde mümkün olabilecektir.

Bu uzatmalı devrimci mücadele boyunca devrimin örgütlü çekirdek güçleri, daha geniş devrimci halkla “iç içe geçmiş” ve temel olarak onlar tarafından barındırılıp korunacaktır, ki bu halk, birçoğu devrimci mücadelenin ana örgütlü güçlerinin parçası olmadığı anda bile, onlarca ve onlarca milyondan oluşan bir kitleyle devrimi çeşitli biçimlerde desteklemeye kazanılmış durumda olacaktır. Bu şekilde temel devrimci güçler, Mao’nun ifadesiyle, bu devrimci halk kitlelerinden oluşan denizde yüzen balık gibi olacaktır.

Burada, emperyalist bir stratejist ve *The Utility of Force* (“Gücün Faydası”) kitabının yazarı İngiliz General Rupert Smith’den öğrenilecek bir şey vardır. Emperyalistlerin dünya görüşünde yaygın olduğu üzere Smith, gerçek devrimci güçlerle çeşitli “terörist” grupları birbirine karıştırmış olsa da, Smith’in yaptığı bu gözlem, iktidar için gerçek bir devrimci mücadele ile - doğru bir temelde bu mücadelenin verilebildiği koşullarla- yüksek seviyede ilişkilendirilebilecek

ve anlam mahiyettedir: (Smith'in kendi ifadesiyle) “çatışmanın parametrelerini belirleyen” bir ayaklanma gücü, “alternatif bir güç ve iktidarı gıyaben meydan sürmüş durumdadır” (Smith, *The Utility of Force*, s. 385)

* Daha önce, burada sözü edilen türden stratejik kavram, bir devrimci durum ve devrimci bir halkın olduğu koşullarda bile teknolojik olarak yüksek seviyeye ulaşılmış olması ve yüksek seviyede kentleşmiş emperyalist ülkelerde böyle bir uzatmalı mücadeleye girişmenin ve bunu sürdürmenin mümkün olmadığına inanılması sebebiyle hesap dışı tutulmuştu. Bu yüzden bu meseleye ilişkin kilit faktörlerin daha fazla incelenmesi ehemmiyet arz etmektedir.

Böylesi teknolojik olarak gelişmiş emperyalist ülkelerde, bir devrimci durum ve devrimci bir halk ortaya çıkmadan ve ortaya çıkmasından önce böyle bir mücadeleye -veya herhangi türden bir savaşa- girişmenin devrim için korkunç bir yenilgiyle ve radikal derecede farklı ve daha iyi bir dünyayı arzulayan kitlelerin demoralize olmasıyla sonuçlanacağı çok açıktır. Şiddetle baskı altına almak ve zulmün tahammül edilmez uygulamalarına karşı halk kitlelerinin kendilerini savunmaları başka bir şeydir ve adalet duygusuna sahip herkesin destekleyeceği bir durumdur. Fakat henüz bir devrimci durumun veya devrimci bir halkın olmadığı koşullarda “şehir gerilla savaşı” veya başka bir savaş anlayışı dahilinde, saldırı eylemlerini de içeren bilfiil bir silahlı mücadele yürütmeye girişmek ise bambaşka bir şeydir – ve yanlış ve çok zararlı bir şeydir ve bir kez daha söylemek gerekir ki, bu böyle bir “stratejiyi” uygulamaya kalkışanları yenilgiye götürmeye mahkumdur ve zamanı geldiğinde sonunda kazanamaya gidebilecek şekilde bir devrimci hareketin inşa edilmesini daha da zor hale getirmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Neden bu tür girişimlerin başarısız olması ve felakete yol açması kaçınılmazdır? Esas sebepler arasında şunlar sayılabilir:

Bir devrimci durumun ve devrimci bir halkın mevcut olmadığı durumda -Lenin'den alıntı yaparak yukarıda özetlediğimiz, emperyalist bir ülkede iktidar mücadelesi için gerekli temel koşulların ve kriterlerin yokluğunda- emperyalist bir ülkede bu türden devrimci savaş verme girişimleri, ezilen ve sömürülen halk kitlelerine dayanamayacaktır. Toplumun çeşitli katmanlarından giderek artan sayıdaki kitleleri mücadeleyi sadece desteklemeye değil, aynı

zamanda ona dahil olmaya motive edebilecek ve onları bu yönde seferber edebilecek bir dinamiği hayata geçiremez. Böyle bir durumda bilakis, böyle bir mücadeleyi deneyen güçlerin kitlelerden gitgide tecrit olacağı, pasif bir duruma zorlanacağı, baskıcı devletin yoğunlaşmış gücüne maruz kalacağı ve muhtemelen hayli hızlı bir şekilde ve kesin olarak yenileceği bir dinamik meydana gelecektir.

Özellikle en fazla sömürülen ve ezilen halk kitlelerinin toplumun önemli bir kısmını temsil ettiği fakat hala çoğunluğu oluşturmadığı emperyalist ülkelerde; ve geniş orta katmanların “normal zamanlardaki” koşullarına, toplumun en altındaki insanların hayatlarını karakterize eden türden çaresizlik ve öfkenin damgasını vurmadığı durumlarda; toplumda keskin bir devrimci kriz yokken ve nüfusun geniş kesimleri, pek çok farklı kesit henüz yönetici sınıfın yönetme hakkını da, becerisini de sorgulamazken iktidar için bir devrimci mücadeleye başlatmaya kalkışmak, yönetici sınıfın toplumu daha da fazla kendisinin lehine olacak şekilde kutuplaştıracabileceği bir duruma yol açacak, devrimci güçler ise en iyi ihtimalle toplumun kuşatılmış ve yoğun baskı altına alınmış kesimleri arasında destek bulabilecektir. Ancak bu kesimler arasında dahi devrimci mücadele destek kaybına uğrayacaktır, zira bu kitleler yönetici sınıfın kendilerine yönelttiği, giderek daha da korkunç hale gelen baskının ve yıkıcı şiddetin altında nefes almakta zorlanacak, devrimci mücadele ise gitgide ivme kaybedecek ve devrimci güçler artan oranda tecrit olacak, parçalanıp ve dağıtılacaklardır.

Emperyalist bir ülkede, ancak toplumun tümünü derinlemesine etkileyen keskin bir devrimci krizin gelişmesiyle ve devrimci bir halkın ortaya çıkmasıyla birlikte – yani devrimci değişiklik için ihtiyacın bilincinde ve onun için mücadele etmeye kararlı olan bir halk gücünün, sayısı milyonları bulan bir güç ki temeli en fazla ezilen ve sömürülen kesimlere dayandığı halde ama halkın bütün katmanlarından da insanları kendine çekmiş bir gücün- ortaya çıkmasıyla birlikte, sadece bu koşullarda iktidar için uzatmalı bir mücadele verme yoluyla, bütünsel bakıldığında devrimci tarafın lehine bir dinamik ve toplumun bütününde devrim için giderek artan lehte bir kutuplaşmayı mümkün hale gelecektir.

İşte bu nedenlerle, “Bazı Canalıcı Noktalar” metninde vurgulandığı üzere, ABD gibi bir ülkede:

“Bir devrimci durumun yokluğunda -ve gerçekten gereken devrimci siyasi ve ideolojik çalışma ve devrimci yönelimine karşıt şekilde olarak- ve de halk kitlelerinden kopuk bireyler veya küçük gruplar tarafından münferit şiddet eylemlerinin başlatılması veya savunulması ve bununla halk kitlelerinin bir devrimci hareketinin yerine bunun geçirilmeye çalışılması son derece yanlış ve aşırı derecede zararlıdır. Bu, ‘devrim’ adına yapılsa bile, hatta özellikle bu şekilde yapıldığında **halk kitlelerinin gerçek bir devrimci hareketinin geliştirilmesine karşı işleyecektir** ve bir devrimci durumdan önce bile, bu sistemin tahammül edilmez kötülüklerine ve adaletsizliklerine karşı siyasi direnişe de ciddi ölçüde zarar verecektir. Mevcut sistemin son derece baskıcı güçlerinin, hem devrimci güçleri, hem de halk kitlelerinin siyasi açıdan bilinçli faaliyetleri ve inisiyatifleri yoluyla, önemli hatta derinlemesine toplumsal değişiklik başarmayı amaçlayan ve kitlesel siyasi direniş örmeğe çalışan, geniş siyasi muhalefet güçlerini tecrit etme, onlara saldırma ve onları ezme çabalarına yardımcı olacaktır.”

Meselelerin yeni teorik perspektiflerle ve bakış açılarıyla yeniden incelenmesi, bir devrimci durumun ve devrimci bir halkın ortaya çıkışından önce burada sözünü ettiğimiz türden bir uzatmalı mücadeleye girme girişiminin yenilgiye ve felakete yol açacağını daha da fazla teyit etmiştir. Ama öte yandan, bu yeniden inceleme şuna da işaret etmektedir ki, böyle bir devrimci durum ve devrimci bir halk mevcut olduğu koşullarda böyle bir uzatmalı mücadele yürütmenin büyük bir ihtimalle gerekli ve mümkün olacağına da işaret etmiştir - ve hatta bunun devrimci halkın gerçekten kazanabilmesini sağlayacak *tek olasılık* olacağı neredeyse kesindir.

* Devrimci güçlerin böyle bir uzatmalı mücadele başlatmasının mümkün ve doğru olacağı durumun özel ve ayırt edici bir özelliği, mevcut devletin ve kurumlarının baskıcı ve gerici şiddetinin toplumun geniş kesimlerinin gözünde meşruiyetini kaybetmesi - haksız ve gayrimeşru bir şiddet olarak görülmeye başlamasıdır. Bu, bir devrimci durumun temel göstergelerinden biri ve devrimci bir halkın ortaya çıkmasının esas zeminlerinden biridir. Bu durumda devrimci güçlerin bu gerici baskıcı şiddete yanıtının -uzatmalı devrimci mücadelenin başlangıcında- taşıyacağı nitelik ve özgün özellikler itibarıyla, farklı bir otoritenin -halkın geniş ve büyüyen kesimleri tarafından meşru ve kendi tarafında göreceği devrimci otoritenin- şimdi eski, gerici otoriteye karşı ciddi ve stratejik yönden topyekûn bir çatışma içinde olduğunu açıkça ortaya koyacaktır; ve bu devrimci otoritenin, gerici güçlerin karşısına onların kendilerini

ezip yok edebilmesine olanak verecek şekilde değil, yeni ekonomik, toplumsal ve siyasi ilişkiler -sömürüden ve baskıdan azade ilişkiler- yaratılmasına giden kapıyı açacak yeni bir siyasi iktidar biçimi kurma yönünde stratejik bir amaç için mücadele ettiğini açıkça ortaya koyacaktır.

Komünistlerin öncülüğündeki bu devrimci güçlerin stratejik amaçlarının -tüm sömürü ve baskı ilişkilerine nihayet bir son verilmesi hedefinin- kadınların mücadelede ve örgütlü devrimci güçlerin tüm seviyelerinde aktif ve giderek dizginlerinden boşandırılan bir rol oynamaları da dahil olmak üzere bu devrimci güçlerin doktrininde ve prensiplerinde, mücadele yöntem ve savaşıma yollarında ifadesini bulacaktır; bu uzatmalı mücadele boyunca, bahsedilen devrimci güçler ile ona karşı çıkan ve devrimi ezmeye çalışan çeşitli gericiler arasındaki temel farkı her geçen gün biraz daha gün ışığına çıkaracaktır.

* Bu genel yaklaşım sayesinde, eski yönetici sınıf ve eski düzenin güçleri halkı devrimi desteklemekten alıkoymak için terörize etmesi ve devrimin çekirdek örgütlü güçlerini tecrit edip ezmeye çalışırken, devrimci güçler ise bir kez daha devrimci halkın büyüyen safları arasında, *denizdeki balık gibi* olacaktır. Emperyalistlerin ve onlarla ittifak içindeki gericilerin ceberut eylemleri ve gerçekleştirdikleri fütursuzca yıkım, mücadelenin gidişatı içinde onların gerçek niteliğinin daha da ifşa olmasını sağlayacak ve daha da büyük halk kitlelerini devrimi desteklemeye sevk edecektir; bu durum özellikle devrimcilerin kendi hareketlerinde (bir kez daha Rupert Smith'in ifadesiyle söylemek gerekirse) çatışmanın "parametrelerini belirleyebildikleri" zaman ve emperyalistler ile gericilerin devrimci güçleri ezip parçalayacakları duruma sürüklenme çabalarını boşa çıkarırlarsa gerçekleşecektir.

Rupert Smith'in başka bir formülasyonunu ödünç alırsak, bu durum devrimci güçlerin bu *uzatmalı mücadele sürecinin en azından çoğunda* "gücün kullanılabilirliği eşiğinin altında" kalacak şekilde davranmalarını içerir. Smith, hangi türden olursa olsun bir savaşta önemli olan şeyin çatışan tarafların mutlak terimlerle gücü olmadığını, önemli olanın hasmıyla olan çatışmasında tarafın gerçekten kendi avantajına kullanabilir olduğuna işaret eder -Smith'in "gücün faydasından" söz ederken kastettiği budur. (Örneğin çatışmanın bir tarafının elinde nükleer silahlar olabilir, fakat eğer bu çatışmada bu silahları kullanamıyorsa söz konusu silahların güce bir yararı yoktur.) Emperyalistler devrimcilere ve onları destekleyen halk

kitlelerine karşı korkunç bir yıkıcı güç uygulamaktan geri durmayacaklardır – gerici tabiatları itibariyle, emperyalistlerin böyle yapacağı gerçeğiyle hesaplaşmak gerekecektir. Ancak belirleyici soru şudur:

Emperyalistler devrimin örgütlü güçlerini tecrit ve imha mı edebilecekler yoksa tam tersine emperyalistlerin barbarca eylemleri halktan giderek artan sayıda insanın emperyalistlere duyduğu nefreti derinleştirecek, şimdiden devrimci tarafı destekleyenlerin kararlılığını pekiştirecek ve daha fazla insanı devrim davasına sempati duymaya yöneltecek ve onları aktif bir şekilde desteklemeye mi yönlendirecektir?

Beklenmesi gereken bir diğer şey de, emperyalistlerin stratejik yaklaşımının hayati bir unsuru olarak, emperyalist ve gerici güçler tarafından yaygın bir şekilde uygulanan “başını kesme/dekapitasyon” doktrinine uygun bir şekilde devrimin liderleri olarak tespit ettiği kişileri hedef almaya ve ortadan kaldırmaya çalışacaklarıdır. Bu durumla karşı karşıya kalan devrimci taraf, hem ideolojik olarak hem de stratejik yaklaşım açısından merkeziyetçiliği örgütsel ve taktik düzeylerde ademi merkeziyetçilikle ve yerel ve temel düzeylerdeki inisiyatifle doğru ve usta bir şekilde birleştirmeleri gerekecektir. Ayrıca öncülerini savunma ve korumak için kararlı bir mücadele ve “başını kesme/dekapitasyon” çabalarını boşa çıkarma mücadelesi ile, yeni liderler sürekli yetiştirme, eğitme ve onlara inisiyatif tanıma çabalarının doktrin düzeyindeki yönelimi ve pratik çabaları birleştirmek gerekecektir. Bütün bunlarda ve devrimci tarafta, “sağlam çekirdek ve bir hayli esneklik” prensibinin uygulamasının önemi sabittir.

Smith’in düşmanının “güç kullanılabilirliği eşiğinin altında” savaşıyan isyancı güçler hakkındaki tasviri, aslında Mao Zedung tarafından Çin’deki uzatmalı halk savaşı esnasında geliştirilen temel savaş prensiplerinin emperyalistlerin bakış açısından yeniden formüle edilmesi anlamına gelmektedir. Mao özellikle de, devrimci güçlerin stratejik karşı karşıya gelişler bu güçlerin avantajına olacak şekilde ve nihai zaferlerini hızlandıracak şekilde yürütülebilecek zamana kadar bir bütün olarak savaşın sonucu üzerinde belirleyici etki yapacak bu türden stratejik karşı karşıya gelişlerden kaçınması gerektiği prensibini vurguluyordu. Bu, devrimci güçlerin net bir şekilde zihinlerinde tutması ve özel koşullara doğru şekilde uygulaması gereken temel bir prensiptir; görmezden gelmeleri halinde devrimci davaya büyük bedel ödetecek bir şeydir.

* Burada sözü edilen türden uzatmalı mücadeleleri mümkün kılacak koşullarda böyle bir mücadeleyi verecek olan devrimcilerin ana hedefleri şunlar olacaktır: bir yandan radikal derecede farklı iki otorite arasındaki çatışma ve günbegün yaşanan bariz farklılık yoluyla daha da büyük sayıda insanı kazanmak; bununla birlikte -eski düzeni ve eski sömürü, baskı ve tahakküm ilişkilerini şiddet yoluyla yeniden empoze edip yeniden güçlendirmeyi amaçlayacak olan- emperyalist ve gerici güçleri demoralize etmek, savaşma kabiliyetlerine ket vurmak ve nihayet bu gerici güçleri yenilgiye uğratmak. Bu süreçte devrimci güçler, kararlı ve stratejik olarak tasarlanmış bir eylem güzergahı izleyecek, bu mücadeleye gerici güçlere karşı iyi ölçülmüş mücadeleler damgasını vuracak ve bu mücadelelerde devrimciler, tayin edici bir yenilgi ve imha gibi bir stratejik risk oluşturan karşı karşıya gelişlere zamanından önce girişmekten kaçınarak, gitgide daha fazla inisiyatif kazanmaya çalışacaktır. Devrimciler, gerici güçleri safını oluşturanlar arasında yer alan, özellikle de toplumun ezilen ve sömürülen kesimleri içinden safa çekilmiş ve nesnel çıkarları temel olarak devrimde yatan kesimlere hitaben, devrimciler, onların devrim tarafına gelmeleri için siyasi çağrılar yapmaya devam edecektir.

* Nihayetinde bu yoğun, fakat aynı zamanda uzatmalı olan mücadele üzerinden gerekli koşullar yaratıldığı zaman devrimci güçler, emperyalizmin ve karşı devrimin geri kalan şiddet güçlerini nihai yenilgiye uğratma göreviyle ve imkanıyla karşı karşıya geleceklerdir. Ancak bu noktada bile devrimci güçler kuvvetle muhtemelen, özellikle “sağlam çekirdek” oluşturan gerici unsurlarıyla – bilhassa da hâlâ onların lehine olabilecek durumlarda ve koşullarda – fazla erken bir zamanda karşı karşıya gelmekten kaçınmak durumunda olacaktır. Örneğin, 20. yüzyıldaki iki dünya savaşında olduğu gibi ileri teknoloji donanımlı ağır silahlı güçler arasındaki savaşlarda yaygın olan türden karşı karşıya yığılmış büyük güçler arasındaki çatışmalarından, yahut örneğin ABD’nin 1991’deki ve 2003’teki Irak savaşlarında Saddam Hüseyin rejiminin düzenli ordu güçlerine karşı yürüttüğü türden tek taraflı savaşlardan kaçınmak gerekecektir. **Bunun yerine devrimci güçler, nihai aşamada bile ve özellikle de bu aşamanın ilk safhalarında çeşitli taktik manevraları birleştirmesi pekala gerekebilecektir, ki böylelikle bu “sağlam çekirdek” gerici unsurlarını daha fazla tecrit edip dağıtabilmeli ve yeterli derecede zayıflatıldıkları zaman gerici güçlerden arda kalanları savaşa**

tutuřmak ve onları tamamen ve tayin edici olarak yenilgiye uęratabilmenin zeminini yaratabilmiř olsunlar.

Tüm bunlar yön verici felsefesi, hedefleri ve yöntemleri itibariyle, genel olarak “terörist” olarak görülebilecek stratejilerden -halk kitlelerinden kopuk eylemleri içeren ve/veya savaşçı olmayan güçleri hedef alan, halkı veya halkın kesitlerini güç yoluyla terörize edip bu türden şiddet uygulayanların amaçlarını kabul etmeye zorlama arayışında olan araç ve yöntemler kullanan stratejilerden- radikal derecede farklı olacaktır; aynı zamanda bütününü itibariyle de bu, bizzat emperyalist güçlerin hiçbir şekilde asgari parçası sayılmayacağı tarihsel olarak miadı dolmuş güçlerin gerici amaçlarından, yaklaşımlarından ve yöntemlerinden radikal derecede farklı olacaktır.

Yukarıdakiler, devrimin mümkünlüğü meselesine ilişkin olarak kavramlaştırmaların -ve önemli açılardan da, yeniden kavramlaştırmaların- temel unsurlarıdır. Ve elbette, bir devrimci durumun ve devrimci bir halkın varlığından önceki bütün bir dönem boyunca, devrimin genel dinamikleri ve gerekli koşullar meydana geldiğinde yürütülecek, iktidar için devrimci mücadelenin ve bir bütün olarak devrimin dinamikleri konusunda daha da derin ve daha da kapsamlı bir anlayış geliştirme ihtiyacı varlığını koruyacaktır.

Sonuç olarak, okuyucudan gelen mektupta ortaya konulan temel soruya cevap olarak: Evet, devrim mümkündür. Evet, en güçlü emperyalist ülkelerde, dünya çapındaki gerici, baskıcı yönetimin kalelerinde bile devrim hükmünü geçirebilir, radikal derecede farklı ve çok daha iyi bir toplumu var edebilir ve radikal derecede farklı ve çok daha iyi bir dünyaya erişilmesine büyük bir katkı yapabilir. Eğer bu devrime ciddi ve bilimsel bir yönelim, yaklaşım ve metotlar yön gösterirse, eğer bir devrimci durumun ve devrimci bir halkın ortaya çıkmasından önceki dönemde devrim çalışması doğru şekilde ele alınırsa, ve şayet devrimci duruma doğru bir sıçrama yaşandığında, milyonlarla ifade edilen, devrimci değişime duyulan ihtiyaç konusunda bilinçli ve onun için mücadele etme kararlı olan devrimci bir halk ortaya çıktığında iktidar için yürütülecek devrimci mücadeleye *doğru teori ve stratejik anlayış* yön gösterirse, bütün bunlar mümkündür.